

A CSUPA-SZÍV EMBER

Pecznyík Pál

(Emlékezés Sztehló Gáborra)

Még bombák szaggatták drága hazánk földjét,
még bombázók zúgtak búzamezők fölött,
már akkor ismertem a -csupa- szív, embert,
láttam őt szőszéken és gyermekek között.

Láttam iskolában, padok előtt állni,
huszonévesen még engem is tanított,
gyermek és fiatal tanulhatott nála,
öröm töltötte el, ha mást gazdagított.

Szemeiből szánó szeretet sugárzott,
nem nézett tétlenül nyomort, betegséget,
mélyen átérezte ő is a szenvedést,
mikor lázas arcról törölte verejtéket.

Harcát nem adta fel, bár sokan támadták,
élete többször is forgott nagy veszélyben,
emlékét kétezer haláltól megmentett
gyermek s felnőtt örzi ma is, a szívében.

Neve ismertté vált a föld minden táján.
Olajfák hegyén egy olajfácska virít.
Megmentettjeinek hálája ültette
életét megmentő, drága szeretetért.

Engem is nem egyszer tanácsolt segített.
Öröm volt számomra együtt lenni vele.
Szétosztotta volna az utolsóját is,
csak ne kelljen másnak fázni, éheznie.

Ilyennek láttuk őt mind, akik ismertük.
Szenci Sztehló Gábort, a csupa-szív embert.
Szeretet oltárán elégett élete,
minket is tékozló szeretetre serkent.

Pecznyík Pál
1981.